

Nieuw hoofdstuk voor Willem

Willem Beekhuizen verhuist naar Spijkenisse. Dat wilden we niet ongemerkt voorbij laten gaan en daarom was er donderdag met een kleine club Delfshaven vrienden een gezellig samen-zijn in zijn eigen HP69. Houri en Fatima hadden ervoor gezorgd dat het ons aan niets ontbrak en we konden onbelemmerd heerlijke herinneringen ophalen. Zo leerde ik hoe Willem in het opbouwwerk was gerold. Eind jaren negentig was hij geluidstechnicus van beroep, maar mede door zijn pas gevonden vrouw Joke, die erg helder ziet, besepte hij dat er iets anders in zat. Mensen! Hij stapte binnen bij Delphi en zei tegen de welzijnswerker: "Ik heb een talent wat jullie nodig hebben." Dat werd een boeiende ontmoeting en ondanks dat hij geen diploma's had, kon hij er inrollen en achtereenvolgens zijn MBO en HBO sociaal werk halen!

Kijk naar de toekomst

Bijna 30 jaar heeft Willem in Delfshaven zijn sporen getrokken. Alles ten noorden van de Schie en Coolhaven was zijn domein. Toen hij door een voorganger ingewerkt werd, hoorde hij over mensen voor wie hij uit moest kijken. Willem haalde zijn schouders op. Geen interesse. "Vertel me niet over het verleden van mensen, ik wil met hen samen naar hun toekomst kijken. Ieder mens, ook als hij een crimineel verleden heeft, verdient een 2e kans."

"I did it my way"

Begin van deze eeuw was het normaal om in welzijnswerk met doelgroepen te werken. Iets speciaals doen met een speciale groep. Willem: "Dat werkt niet. Als ik alleen met Marokkaanse moeders mag werken en ik kom met een Turkse vader in aanraking?" Hij wilde er voor iedereen zijn. De nadruk lag destijds ook op verwelkomen. Mensen werden geacht met hun problemen naar het welzijnswerk te komen om daar geholpen te worden. Willem was eigenwijs. Hij ging de mensen liever opzoeken waar ze zijn. Daar is zijn fameuze "Theetuin" geboren. Een grote kar met apparatuur om koffie en thee te maken, die je op elk pleintje kunt parkeren om met de burens in gesprek te komen.

Leven in cirkels

Zijn boeken heeft hij weggedaan, een deel ligt in het Wijkpaleis. Twee heb ik er mee naar huis genomen en ik verbaasde me. Ook in 2003 was er al een beweging richting de wijk. De overheid had ontdekt dat ze met al haar welzijnswerk de bewoners niet bereikte. Ze moest meer vertrouwen in de eigen kracht van bewoners en hun gemeenschappen gaan stellen... Alsof het in 2026 geschreven is...

Willem benadrukte: 'Heel ons leven, ook als samenleving, gaat in cirkels. Wat was komt weer terug en vaak raken we dat gaandeweg kwijt door de eeuwige vernieuwingsdrang die ons mensen eigen is. Maar telkens als het oude terug komt, zijn we wel een stap verder en kunnen we doorbouwen vanaf een hoger punt.' Mooi hoor, zou het dan toch nog een keer goed komen?

“

**Van Willem word ik
altijd zo blij en rustig.**

”

Heerlijke herinneringen

De vrienden kenden Willems liefde voor Indianen, rituelen en spiritualiteit en er was een dromenvanger gemaakt, waarin ieder een snoer had geregen met veren en voorwerpen van betekenis. Bij het uitreiken leverde dat heerlijke verhalen vol herinneringen op. We hoorden hoe Klaske door Willem bij haar nek werd gegrepen omdat Yess nog geen vermelding op Delfshaven Lokaal had. Zo leerde zij hem kennen. En Julia had een snoer met o.a. koffiebonen, omdat ze met Willem in Schiezicht wel 1000 bakjes koffie heeft gedaan. Fatima wilde in de grote groep niets zeggen (dan ga ik huilen), maar vertrouwde mij toe. “Van Willem word ik altijd zo rustig. Vanaf het begin voelde ik me thuis in HP69, hij stond altijd voor me klaar. Als hij er is weet ik dat het goed komt.”

Rolstoel-ontdekkingen

Al dat moois werd Willem en Joke even teveel. Tranen mochten er ook zijn. Ook omdat het verhuizen niet uit vrije wil gebeurt. De ziekte die Willem afhankelijk maakte van hulpmiddelen en medemensen, dwong hen om samen naar een passende woning in Spijkenisse te gaan. Met het nodige cynisme vertelde hij over hoe het leven verandert als je in een rolstoel terecht komt. Mensen praten over jouw hoofd met je partner en vragen: “Heeft hij dit al lang?” Een zorgprofessional die inleven nog nooit geleerd heeft. Drempels bij overheidspanden die je met een rolstoel niet kunt nemen. Deuren die je naar buiten open moet trekken terwijl een veer dat bemoeilijkt... Dat is een hele serie tegenvallers die je er nog gratis verkrijgt als zo’n ziekte je treft.

Nieuw hoofdstuk

‘Ik stop hier met mijn werk’ zei hij, ‘helaas niet door pensioen. Ik ben nog te jong, maar er zit niets anders op dan dit hoofdstuk Delfshaven nu om te slaan en aan een nieuw hoofdstuk te beginnen.’ Dat raakte me. Zijn levenshouding was toekomstgericht en blijft dat ook. Dapper, om als je lijf niet meer kan wat je hart en hoofd zo graag willen, tóch de positiviteit te bewaren en een ‘nieuw hoofdstuk’ voor je te zien. Hij straalde tijdens ons gesprek. Zijn spraak is langzamer, moeizamer, maar zijn non-verbale taal was duidelijker dan ooit. De glimlach op zijn gezicht was niet die van een boer met kiespijn, maar echt. Dat zag je aan de pretoogjes erboven. Willem leeft en daar genoten we allemaal van.

De enige weg vooruit

Na anderhalf uur is Willems energie op. We vertrekken en ik zie hoe Patrick Willem met de rolstoel zorgzaam over de drempel helpt. Oog in oog sta ik met verlies. Vroeger sprong Willem over de drempel, nu wordt hij gereden. Het doet me denken aan een alinea uit het boek van Lynn Berger “Zorg”. Ze schrijft over hoe lastig elke vorm van verlies voor Westerse mensen voelt. Zelfs minder vliegen of vlees is al een probleem. Maar: “Was onze bereidheid om voor een ander te zorgen niet het begin punt van onze beschaving? En betekent beschaving niet ook: alleen nemen wat je nodig hebt, genoeg over laten voor de rest? Leven met beperkingen, verlies, genoeg nemen met wat nu de realiteit is. Ongewijfeld zal het in sommige situaties voelen als stilstand, als een offer, als verlies. Maar wat als leven met grenzen, beperkingen, schaarste, met zorgzaamheid, geen achteruitgang is, maar de enige manier waarop we vooruit komen?” Kijk, daar trekt Patrick de rolstoel van Willem achteruit naar zijn bestemming...

Willem en Joke, we gaan jullie missen. En telkens als we aan jullie denken komt niet als eerste je doen en laten bovendien, maar je zijn. Hoe en wie je bènt! Toen en nu. Het ga jullie goed.

Veel samen-vreugde in hoofdstuk Spijkenisse!

26 maart 2026, Bram Dingemanse

